

MAFERNI

PAULINA
PAJKOVA

GLASOV

MARKS GASPARI

Biseri.

Povest. — Spisala Lea Fatur.

(Konec.)

XIX.

Polna luna je priplavala nad Sveto Katarino. S srebrom so oblite gore. Prijetno je sloneti take večere ob oknu v gradu, prijetno poslušati ropot mlina in žage, gledati lučce po Solkanu. Poslušati Sočin tek, žgolenje slavca, žvižg vlaka, pesem fantovsko. Lep je po mostu hiteči vlak. Črn, svetlih oči. Iz glave mu puhte temni oblaki. Pa zasveti se, oblak zažari — roj svetlih isker zleti v svet.

Rada je sedevala Ivanka take letne večere ob oknu in uživala čar sladke poletne noči. Gledala je zvezde, leteče kresnice. Poslušala žužanje komarja, murnovo piskanje. Tam iz polja se je oglasila preplašena prepelica. V sanjah je zapela sinica v grmu ob Soči. Sultan na dvorišču je zalajal.

Take poletne večere je ljubila Ivanka. Ob njih, ob mehkih, tihih, so se porajale v njeni duši pesmice. Nežne, hrepenéče. Pesmice, ki so odkrivala tajne njenega srca. Pesmice, ki so iznikle v njej, ostale v

njej. Deklici se je zdelo, da izgube svojo svežost, svojo čistost, če jih sliši, vidi kdo drug. Da bi zrl svet v njeno dušo? Ne. Svoje duše ne da svetu. Svojih najnežnejših čuvstev, najglobokejših misli ne odkrije nikomur.

Tudi nocoj sedi Ivanka pri oknu. Pa nocoj je ne opaja poletna krasota noči. Večer je po njeni maturi. Večer po Angelikovem prihodu. Ne ve, kaj jo vznemirja bolj, a razburjena je ko nikoli poprej. Razbija po sencih, po žilah, v srcu.

Prišel je. Velik, možat je stal pred njo. Prijazno, vendar prodirno jo je premotrilo modro oko. A niti senca tistega prijetnega iznenadenja, ki ga pokažejo navadno možki ob njenem pojavu, ni preletela njegovega lica. Kako se je izpremenil! Tisto nemirno trzanje, igranje mišic po obrazu, je izginilo. Vidi se na njem, da je mož, ki je prišel skozi burje in vihre do stalnega miru. Ves njegov nastop to kaže. Brado, ki je krila prej le lica, nosi zdaj polno, usta senčijo plavi brki. Naočniki ne varujejo več